

SÓS DÓRA

Alex

„Ez az arc, amit látsz, egymillióba került” –
amikor 23 évesen hárman várták a folyosón
*„te mocskos buzi köcsög,
te kis rohadt lesbikus a kurva anyád”*
és az egyik a jobb, a másik a bal karját
feszítette és védtelenül maradtak
az érzékeny részek, mint egy
szétboncolt bogár hasa.

Először a falnak lökték –
a kisagyából gyermekkori emlékek szöktek el,
azóta sincsenek meg a darabok,
aztán térdel az arcába –
ahogy az orr négy helyen törik, és
jobbra csúszik, az állkapocs kiugrik
és balra. az orrnyereg 3 mm-re áll meg
az agytól, és a falról csöpög
a pár pillanat alatt ronggyá zúzott test,
hogy a földön ütlegeljék és rugdossák tovább
a magzatpózba összehúzódt lányt.

A barátnője kifutott, mert érezte,
hogy valami baj van – fölé térdelt
és visszahúzta a hátracsúszott nyelvét –
„hívjanak mentőt, mert mindjárt meghal”,
aztán becsúszott a fehér fény
ahol nincsen fájdalom.

A mentősök mondták neki,
hogy le kell mosniuk, mert bekoszolja a mentőt.
ahogy támogatták, egyre kérték csak,
ne nézzen a tükörbe

Mikor meglátta a szétroncsolt koponyát,
ájult el újra
és a parkolóban tért magához, ahol kirakták,
hogya saját lábán menjen be a balesetire.
a rendőrök fogták közre, hogy tegyen vallomást
de nem tudott beszélni állkapocs nélkül.
nem baj, a barátnője nyilatkozhat,
hogya mikor futottak el a támadók
„mikor bazmeg, mikor, a halál előtt vagy után?”

Aztán a kórházba mentek és úgy mondták
foghegyről: „tessék megvárni, míg szólítják”
a barátnő berontott a rendelőbe, hogy
*„egy ember haldoklik a váróban,
maguk meg itt kávézgatnak?
beperelem magukat, hát nincs lelkiismeretük?”*
rögtön öt nővér futott, és az orvosok
a röntgent látva széttárták a kezük, hogy
ők nem mernek hozzányúlni
mentőhelikopter vitte Pécsre,
de csak reggel lett volna fül-orr-gégész –
addig kaphat idebenn egy ágyat.

Saját felelősségére hagyta el a kórházat.
és látta az apját sírni és hallotta az anyját,
hogya *„lesz-e még ember a gyerekeinkből?”*
de ő még mindig nem sírt,
nem voltak könnyei a borzalomra

Reggel házhoz jött egy ismerős doktornő,
az tette helyre az arcot.
először próbálták lefogni két gyakornokkal,
de ő rúgott és sikoltozott,
elege volt a kiszolgáltatottságból.
*„Alex, nézz az ujjamra!
nagyon bátor voltál, böszme férfiak
lekötözve se bírják ki mindezt,
még az állkapcsodat visszateszem,
és kapsz akkor nyalókát is”*
próbálta megmosolyogtatni, de ő
összeszorított ököllel arra gondolt

*„azért, ami vagyok, aki vagyok”
annyit mondott a doktornő búcsúzóul:
„én most mindent visszaraktam,
de nem lehetek biztos, hogy
rendesen összeforr-e, lehet, hogy kell majd egy korrekciós műtét.”*

A nővére etette otthon:
szívószállal szívta fel a kefírt,
és úgy adta a szájába
mint egy madárfiókának –
38 kilóra fogyott és még mindig
ment a tárgyalás.
egy támadóra tudták csak rábizonyítani,
hogy ott volt, és rárontott a tárgyalóteremben
*„hát ezért kellett, te kis buzi,
ezért, mert egy sebtapasz van az orrodon?”*
a biztonsági őrök úgy vágta vissza
a srácot a székbe, hogy roppantak
a csigolyái, de az arcán ott maradt
a gúnyos mosoly, és kapott
három hónap közmunkát.

Ő meg otthon fejezte be a sulit magántanárral,
és még mindig rémálmai vannak,
de könnyek nélkül mesél róla.
csak a fogközökben telepedett meg az iszony,
valami félelemszerű, de azt mondja,
ő nem magát sajnálja, hanem a szüleit,
hogy át kellett menniük mindezen.

Pestig szaladt, és óvatosan mondja:
nehezen kapott munkát, amiatt, aki.
pakolja a székeket, zárja a kasszát,
tessékeli a részegeket, hogy most már
menne ő is haza, mert fáradt.
napi 12 órában dolgozik,
de mindig van egy mosolya a hölgyemnek,
az uramnak és minden betérőnek,
és nekem is, akit alig ismer, és
mindig figyelmesen hallgat,
és csak halkán, vallomásszerűen mesélte el ezt,

hogy megértsem,
miért nem beszél nyíltan, és hogy
többet törtek rajta össze mint az arcát;
úgy hordja magában az élményt,
mint egy megkövült embriót,
és érzi a súlyát nap mint nap gyomortájon,
érzi a csontjaiban, hogy
valami nincs rendben,
a világ nincs rendben,
a három hónap közmunka,
és ez a négyéves kisgyerek,
aki nincs meg, mert kiverték az agyából fiatalon,
és pillanatok alatt bezúzták az ártatlanságát,
hát ezért „ami vagyok, aki vagyok”

a hangya

felemelem
a tenyérszi köveket:
üres a hasuk.
ég veled, hús!
a kókuszdió néma és teli.
kitölti az édes lé.
a szám szélén csurog:
elcsendesedek.
a sziget egyetlen lábnyom:
az enyém. a trópusi
madarak idegen beszédét
én nem beszélem.
a nő dzsungel.
a víz hegei alatt
pikkelyesedik a bőr.
uszonyos testek
gyülekeznek.
a zátonyok tövében.
egy tetemet csipked
a tenger ezer szája.
a forrás mellett egy kereszt.

a karó a földbe vezet.
a hidrolán füstje
az orromból szivárog.
felhők gyülekeznek,
a madarak hallgatnak.
ég veled, hús!
egy hangya araszol
a homokban,
érzi az esőt.
vonszolja elhullott társát
a felfordult kő felé.
az első dörgés,
az első cseppek.
a villámlások között
halkan dúdol
az ébenfa
fekete gesztje.